

Ministerie van Volksgezondheid,
Welzijn en Sport

> Retouradres Postbus 20350 2500 EJ Den Haag

Het bestuur van VN0-NCW
en MKB-Nederland
Postbus 93002
2509 AA Den Haag

**Directie
Zorgverzekeringen**

Bezoekadres:
Parnassusplein 5
2511 VX Den Haag
T 070 340 79 11
F 070 340 78 34
www.minvws.nl

Inlichtingen bij

Datum 3 juni 2009

Betreft Wetsvoorstel structurele maatregelen wanbetalers zorgverzekering

Onlangs ontving ik met vermelde brief een afschrift van uw brief van 23 april 2009 aan de Vaste Commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport / Jeugd en Gezin van de Eerste Kamer der Staten-Generaal. In deze brief vraagt u de leden van de Eerste Kamer niet in te stemmen met het genoemde wetsvoorstel omdat u van mening bent dat er alternatieven zijn om wanbetalers aan te pakken. Hieronder ga ik in op de door u naar voren gebrachte punten.

Ons kenmerk
Z/VV-2932914

Bijlagen

Uw brief
23 april 2009
09/10.814/Jla/Lou

*Correspondentie uitsluitend
richten aan het retouradres
met vermelding van de datum
en het kenmerk van deze
brief.*

Voorafgaand merk ik op dat het mij vanaf het begin af aan duidelijk is geweest dat werkgevers liever geen rol spelen als hun werknemers de rekeningen voor de zorgpremie niet betalen. Dit is naar voren gekomen bij de voorbereiding van het wetsvoorstel, waarbij ook is gesproken met vertegenwoordigers van uw organisaties. MKB-Nederland heeft in de brief van 28 augustus 2008 de bezwaren tegen het wetsvoorstel nogmaals schriftelijk uiteengezet. Deze brief heb ik op 26 september 2008 uitgebreid beantwoord. Ook de Commissie Regeldruk Bedrijven heeft -met min of meer overeenkomstige argumenten- zijn zorgen geuit en mij in de brief van 14 januari 2009 verzocht het voorliggende wetsvoorstel in te trekken.

In uw brief geeft u aan dat u de middelen van het wetsvoorstel te zwaar vindt en voor werkgevers te belastend. Ik ben daarentegen van mening dat de in het wetsvoorstel beschreven aanpak vanuit het publieke belang noodzakelijk is, effectief en efficiënt kan worden uitgevoerd, het wanbetalersprobleem kan oplossen en zo min mogelijk belastend is voor anderen dan wanbetalers.

In uw brief heeft u gesteld dat loonbeslag een laatste redmiddel zou moeten zijn, maar dat het wetsvoorstel "een nog veel verdergaande variant van dit ultimatum remedium bij de betaling van zorgverzekeringspremie als eerste verdedigingslijn inzet."

Het lijkt er op dat u in bepaalde opzichten een onjuist beeld heeft van de beoogde maatregelen. Ten onrechte gaat u er van uit dat de overheid een private schuld van de private schuldeiser overneemt, deze omzet in een schuld aan de overheid en vervolgens een bestuursrechtelijk dwangmiddel creëert om de schuld te innen. Dat is niet het geval.

De regering is van mening dat de zorgverzekeringspremie die verzekerden verschuldigd zijn aan zorgverzekeraars op één lijn moet worden gesteld met de premie voor een sociale verzekering. Hoewel de Zorgverzekeringwet wordt uitgevoerd en nader ingevuld door private zorgverzekeraars doet dat niet af aan het karakter van een sociale verzekering. De vergelijking van de zorgverzekeringspremie met strafrechtelijke boetes, huur, energie of schoolgeld gaat niet op en miskent het bijzondere karakter van de zorgverzekeringspremie. Dit speciale karakter heeft geleid tot de preferentie van de bestuursrechtelijke zorgpremie op één lijn met de overige sociale premies en tot de mogelijkheid tot bronheffing over te gaan. In dit opzicht is er overeenkomst met overige sociale

premies, die óók aan de bron worden geheven. Gezien dit bijzondere karakter van de zorgpremie is de door u gevreesde precedentwerking dan ook niet aan de orde. Dat er desondanks van is afgezien de zorgverzekeraars de meer publiekrechtelijke incassomogelijkheden te geven die met voorliggend wetsvoorstel aan het CVZ worden toegekend, heeft andere redenen, die ik al eens heb uiteengezet in de Memorie van Antwoord aan de Eerste Kamer¹.

**Directie
Zorgverzekeringen**

**Ons kenmerk
Z/VV-2932914**

In uw brief wijst u voorts op de kosten die werkgevers moeten maken om bronheffing mogelijk te maken. Met andere woorden: om op het netto-salaris van een werknemer de bestuursrechtelijke premie in te kunnen houden. U wijst daarbij op berekeningen van salarisservicebureaus, die er op neer komen dat alle salarisadministraties van werkgevers aangepast zouden moeten worden. Bronheffing zou bovendien leiden tot extra uitzoekwerk, zowel op het moment van het "opleggen van de loonincasso" als bij de beëindiging daarvan en uitzoekwerk als gevolg van het bestaan van allerlei varianten rondom de inning van de zorgpremie bij collectieve contracten.

Ik ga er in de eerste plaats van uit dat bronheffing in veel gevallen in de plaats komt van een loonbeslag dat anders zou volgen uit een incassotraject van de zorgverzekeraar of van het CJIB in opdracht van het CVZ. (In het laatste geval is er overigens geen sprake van een rechterlijke tussenkomst.) Wanneer iemand inkomen heeft en bronheffing niet mogelijk zal blijken, zal zo mogelijk loonbeslag worden gelegd. De gekozen oplossing voor een (voor elke werknemer die wanbetaler is gelijke) bronheffing is voor een werkgever minder belastend dan de werkzaamheden voortvloeiend uit een loonbeslag, waarbij de hoogte van het bedrag individueel moet worden vastgesteld.

Voor zover er al sprake zou zijn van administratieve lasten, is er eerder sprake van substitutie van administratieve lasten dan van een toename. Voorts gaat u er kennelijk van uit dat alle werkgevers in Nederland moeten investeren in hun salarisadministraties om de broninhouding te kunnen verwerken. Ik merk op dat de benodigde functionaliteit vergelijkbaar is met de wijze waarop een bijdrage voor de personeelsvereniging in de salarisadministratie wordt verwerkt. Zover mij bekend is beschikken alle salarispakketten al over deze functionaliteit. U constateert daarnaast terecht dat niet precies bekend is hoe de groep van wanbetalers is opgebouwd. Dit zo zijnde is het ook volstrekt niet reëel te veronderstellen dat alle werkgevers te maken krijgen met het verzoek tot bronheffing.

Ook de noodzaak tot extra uitzoekwerk kan ik niet goed duiden. Het CVZ zal de werkgever immers verzoeken vanaf een bepaalde maand een vast bedrag op het netto-salaris in te houden. De daaruit voortvloeiende handelingen komen mij betrekkelijk eenvoudig voor.

In uw brief geeft u aan dat het huidige arsenaal aan incassomiddelen voldoende is om wanbetalers aan te pakken, maar dat deze beter en slimmer moeten worden ingezet. Als voorbeeld noemt u de mogelijkheid de (verplichting op te leggen de) vordering op de wanbetaler na twee maanden ter incasso aan te bieden aan private incassobureaus. U gaat daarbij voorbij aan het feit dat dit precies is wat verzekeraars al sedert de inwerkingtreding van de Zorgverzekeringswet vrijwillig doen op basis van het incassoprotocol. Ik zie dit alternatief dus niet als een oplossing. Bovendien zal een consequent uitgevoerd incassobeleid bij mensen met een salaris uiteindelijk leiden tot loonbeslag. Zoals ik hierboven heb aangegeven acht ik dit een ingrijpender instrument dan bronheffing en bovendien voor werkgevers en werknemers belastender. De werknemer wordt bij incasso-maatregelen geconfronteerd met extra incassokosten bovenop de zorgverzekeringspremie. Ik zie dit dus niet als werkbare oplossing.

¹ Kamerstukken I 2008/09, 31 736, C, blz. 11.

Het door u genoemde alternatief van een constructie zoals bij schadeverzekeringen is overwogen, maar is vanwege het risico dat een groot deel van de bevolking uiteindelijk niet meer regulier verzekerd is en vanwege de verzekeringsplicht niet nader uitgewerkt.

**Directie
Zorgverzekeringen**

**Ons kenmerk
Z/VV-2932914**

Zoals u bekend is leiden de bestaande incassoactiviteiten niet tot voldoende vermindering van het aantal wanbetalers; het aantal wanbetalers is wederom toegenomen. Het wetsvoorstel is ingediend om te komen tot structurele maatregelen om het aantal wanbetalers terug te dringen. Het doel is te bewerkstelligen dat mensen weer gaan betalen voor hun zorgverzekering en te voorkomen dat zorgverzekeraars een wanbetaler uit de verzekering zetten. Deze laatste mogelijkheid staat altijd open voor elke verzekeraar, maar het is juist het geheel van maatregelen, waaronder afspraken met zorgverzekeraars en het inzetten van bronheffing, die erop gericht zijn te voorkomen dat royement daadwerkelijk plaatsvindt. Dan wordt een wanbetaler onverzekerde. De maatregelen die met het wetsvoorstel worden getroffen zijn er primair op gericht het structurele probleem van wanbetaling te bestrijden, maar is direct gerelateerd aan de wens het aantal onverzekerden terug te dringen en mensen verzekerd te houden. Een werknemer die niet verzekerd is tegen ziektekosten is uiteindelijk nog veel slechter af. In dit verband wil ik u er nogmaals op wijzen dat de werkgever kan worden aangesproken op de zorgkosten die worden veroorzaakt door bedrijfsongevallen en beroepsziekten. Het is derhalve ook in het belang van werkgevers dat voorkomen wordt dat werknemers als gevolg van wanbetaling onverzekerd raken.

Ik heb tot mijn genoegen geconstateerd dat uw organisaties van mening zijn dat wanbetaling effectief dient te worden bestreden. U geeft in uw brief immers aan dat het uitdrukkelijk niet de bedoeling is van VNO-NCW en MKB-Nederland dat mensen onverzekerd door het leven gaan en dat u het bijzonder onwenselijk vindt dat er wanbetalers bestaan. Met mijn reactie op uw brief hoop ik te hebben verduidelijkt dat -alles afwegende- de voorgenomen maatregelen het meest effectief zijn om te komen tot het terugdringen van het aantal wanbetalers en dat het gekozen instrumentarium uw leden zo min mogelijk belast.

Hoogachtend,

de Minister van Volksgezondheid,
Welzijn en Sport,

dr. A. Klink

